

Ο άλλος πλανήτης

Για πολλούς η θάλασσα είναι συνυφασμένη με καλοκαιράκι, ξαπλώστρες, ομπρέλες, καλλίπυγες και μη νεαρές, κραυγάζουσες γιαγιάδες με ταπεράκια στο κυνήγι του ατίθασου μπόμπιρα που δεν θέλει να φάει κεφτεδάκια, λαδωμένους... σφίχτες που βασανίζουν τους άλλους λουομένους με τις ρακέτες τους και εκκωφαντική μουσική τύπου ντάπα-ντούπα. Οχι για μένα, όμως

Κείμενο και φωτό Πιέρ Κοσμίδης

**Ο «νόμος» του καλού αυτοδύτη:
Να αφήνεις μόνο φυσαλίδες
και να παίρνεις μόνο φωτογραφίες.**

Τα μυστικά και οι ομορφιές της θάλασσας κρύβονται επιμελώς κάτω από την επιφάνειά της, κάθε εποχή. Από μικρός με μάσκα και αναπνευστήρα έψαχνα τα βραχάκια, κάζενα τα ψάρια και μαγευόμουν από τα παιχνίδια του ήλιου με τους ίσκιους του βυθού. Εδώ και αρκετά χρόνια, προσπαθώ να βρίσκομαι στην αγκαλιά της θάλασσας όποτε το επιτρέπουν οι υποχρεώσεις μου, χειμώνα-καλοκαίρι. Βουτάω με μπουκάλια, είμαι ένας ακόμα αυτόνομος δύτης, από τους χιλιάδες που υπάρχουν στην Ελλάδα. Ας ξεκαθαρίσω εξαρχής ότι δεν έχω «πάρει» ποτέ μου ούτε ένα ψάρι χρησιμοποιώντας τις μπουκάλια, ούτε πρόκειται. Είναι στάση ζωής, συνειδητή επιλογή και μόνιμα απογοητεύω όσους με βλέπουν να βγαίνω από τη θάλασσα ζωσμένο με τα... συμπράγκαλα της αυτόνομης κατάδυσης: «Κάνα ψάρι έπιασες;»

«ΟΧΙ». Δυστυχώς, οι «ψαρομπουκαλάκηδες», αυτή η σιχαμερή συνομοταξία «ανθρώπων», έχουν μαγαρίσει με τη συμπεριφορά τους όλους όσοι βουτάνε αυτόνομα. Δεν θα μιλήσω για τους «δυναμιτάκηδες», αυτούς που έχουν τη συνήθεια να αμολάνε ένα μασούρι εκρηκτικού για να εξοντώσουν όσα ψάρια βρίσκονται σε μια ξέρα και όποιον πάρει ο χάρος. Στο βωμό του εύκολου και άτιμου κέρδους δεν υπάρχουν δυστυχώς ούτε ηθικοί φραγμοί ούτε συνείδηση. Δεν δέχομαι όμως να με «τσουβαλιάζουν» με το κάθε κάθαρμα που βιάζει τη φύση, ξεφτιλίζει κάθε έννοια ηθικής και το... παίζει καμπόσος στους φίλους του, μετρώντας τον ανδρισμό του με το μήκος της βέργας του ψαροντούφεκου ή το μήκος του φιτιλιού του φουρνέλου.

Θα μιλήσω όμως για όσους έχουν μεράκι με τη θάλασσα. Γι' αυτούς που προτιμούν να δουν ένα ροφουδάκο ζωντανό στη «γειτονιά» του και όχι με μια βέργα ατσαλιού ανάμε-

σα στα μάτια του, ακόμα και αν είναι του μισού κιλού. Για όσους μαζεύουν τα σκουπίδια των άλλων από τις παραλίες και τους βυθούς. Για εκείνους που με την παρουσία τους αποθαρρύνουν τους αρχαιοκάπηλους και προστατεύουν τον ενάλιο πλούτο της χώρας μας. Για όσους τέλος πάντων κάνουν το χόμπι τους, χωρίς να ενοχλούν και να καταστρέφουν.

Τουρισμός υποβρυχίως;

Είμαστε τυχεροί που ζούμε σε μια χώρα με 300 μέρες ηλιοφάνειας και με θερμοκρασίες της θάλασσας να μην πέφτουν κάτω από τους 12 βαθμούς Κελσίου, ακόμα και μέσα στο καταχείμωνο. Άλλες χώρες με χειρότερες συνθήκες έχουν μετατρέψει την κατάδυση σε ένα ιδιαίτερα προσοδοφόρο κομμάτι τουρισμού. Εδώ βέβαια από πολλούς η κατάδυση θεωρείται σπορ των... πλουσίων, των αρχαιοκάπηλων, των λαθραλιών και των επίδοξων Μαγκάιβερ-Κουστό. Ας δηλώσω, λοιπόν, ότι δεν είμαι ούτε πλούσιος ούτε Μαγκάιβερ ούτε Κουστό ούτε λαθραλιέας. Αν μπορούσαμε

να προσελκύσουμε τη μεγάλη μάζα των ερασιτεχνών αυτοδυτών της Ευρώπης που καταδύονται στη Μάλτα, στη Σαρδηνία, στις Βαλεαρίδες ή ακόμα και στην Αίγυπτο, η τουριστική βιομηχανία της πατρίδας μας θα ξέφευγε επιτέλους από το κλισέ της «greek salad, ouzo and kamaki» και τα οικονομικά οφέλη θα χαροποιούσαν όλους, από το μικροεπαγγελματία της περιοχής που φιλοξενεί αυτόνομους δύτες με τις οικογένειές τους, μέχρι τον τοπικό έφορο.

Πετώντας μέσα στο γαλάζιο...

Κάθε κατάδυση αποκτά το χαρακτήρα ιεροτελεστίας: Αρχίζουμε με μια ενημέρωση για το σημείο όπου θα βουτήξουμε, το βάθος, τις ιδιομορφίες του βυθού, τι αναμένεται να δούμε, αν υπάρχει κάποιο ναυάγιο στην περιοχή. Στη συνέχεια ετοιμάζουμε τον εξοπλισμό μας, τις μπουκάλια, τις φωτογραφικές μηχανές, γιατί αρχή του συνειδητοποιημένου δύτη είναι να μην αφήνει τίποτε περισσότερο από φυσαλίδες και να μην

παίρνει τίποτα άλλο, εκτός από φωτογραφίες. Μετά, φορτώνουμε τον εξοπλισμό στη βάρκα και ξεκινάει η περιπέτεια: Αν η κατάδυση είναι μεσοπέλαγα, ρίχνουμε γραμμή κατάδυσης, ένα σκοινί δηλαδή με βαρίδι στη μια άκρη και μπαλόνη στην άλλη, η οποία λειτουργεί ως σημείο αναφοράς για την κάθοδο και την άνοδο.

Μόλις πέσουμε στο νερό, η μαγεία αρχίζει: Σε λίγα μέτρα, χάνεται κάθε ήχος της καθημερινότητας. Τέρμα στα κορναρίσματα, τα μαρσαρίσματα, τη βαβούρα της καθημερινότητας των ανθρώπων. Ακούγεται μόνο η ρυθμική εισπνοή και εκπνοή, βλέπεις κάθε χρώμα του ουράνιου τόξου και διάφορα πλάσματα που είχες δει μόνο αραδιασμένα στον πάγκο του ψαρά. Οι κινήσεις είναι αργές, ήρεμες και μετρημένες. Η ελευθερία της αυτόνομης κατάδυσης σου επιτρέπει να αιωρηθείς σε βάθος 40 μέτρων, εκεί που η θάλασσα φαίνεται άβυσσος και χάνεις κάθε έννοια «πάνω»

και «κάτω». Αισθάνεσαι σαν να είσαι αστροναύτης στο Διάστημα. Μένουμε συνήθως κάτω για 50 λεπτά, που όμως φαίνονται αιωνιότητα. Όταν έρθει η ώρα της ανάδυσης, σιγά σιγά ανεβαίνουμε προς την επιφάνεια, βλέπουμε τις ακτίνες του ήλιου να διαθλώνται και λουζόμαστε στο φως, σαν να ξαναγεννιόμαστε.

Ευτυχώς, στην Ελλάδα υπάρχουν πολλές επαγγελματικές σχολές αυτόνομης κατάδυσης που λειτουργούν με σεβασμό και γνώση. Χάρη σε αυτές, πολλοί απλοί συνέλληνες κατάφεραν να μάθουν τα μυστικά της κατάδυσης. Αλλά επαφίεται στον πατριωτισμό του καθενός από εμάς, όπως αναγορεύει και το Σύνταγμα, να σεβόμαστε τη θάλασσα, για να μας σεβαστεί και εκείνη.

Καλές και ασφαλείς αναδύσεις!